



AKO ĎALEJ ?

„Incubo“ – týmto slovom sa chcelo povedať, že niekomu sa snívajú zlé seny. A nielen zlé, ale pociťoval vo sne bezmocnosť, že sa nemôže brániť voči zlu, ktoré na neho dolieha: človek, ktorému sa niečo také snívajú, chce veľmi silno kričať, ale nedá sa mu vyriešiť ani slovo, chce utiecť a nemôže sa pohnúť, padá do priepasti a nedá sa nič robiť. Tomu sa hovorí „incubo“. A nám môže pomôcť tento obraz pochopiť stav mnohých ľudí dnešného sveta, ktorí cítia, že svet a ľudia vo svete v ktorom žijú nie sú v poriadku, ale nevedia východisko, preniká ich pocit, či vedomie bezmocnosti a znechutenia. Ale nie je to dobré. Vypočujme si slová Jána Pavla II.: „Žijeme v období, v ktorom sa Božia tvár zatmla a pre mnohých ľudí sa stala nerozpoznateľnou... Kresťania sa nesmú uspokojiť tým, že budú nad neprítomnosťou Boha, alebo nad tým, že naňho ľudia zabudli, iba zalamovať rukami. Musia ihneď znova začať pripravovať Bohu cestu najprv vlastným osobným obrátením sa a združovaním sa so sebe podobnými, ako nabáda prorok Izaiáš: „Chystajte, chystajte, pripravujte cestu, odstráňte prekážky z chodníka môjho ľudu!“ (Iz 57, 14) Preto aj ja vám dnes hovorím: odstráňte prekážky, ktoré sa kladú viere v Boha v dnešných dňoch! Vytvárajte podmienky, ktoré uľahčujú vieru! Vytvárajte novú vzájomnú dôveru podľa dôvery v Boha. Kde panuje vzájomná nedôvera, ktorou sa riadi život, potom sa nielen sťažujú vzťahy medzi jednotlivými ľuďmi, lež dochádza k čomusi ešte hlbšiemu a priam hmatateľnému: stráca sa všetka dôvera v človeka, v jeho schopnosť a zmysel pre pravdu a dobro. Postupne sa vytráti priehľadnosť sveta, ktorá je postavená na pravde a na dôvere. Svet zatiaľovaný nedôverou si uzatvára cesty vedúce k Bohu, ochromuje i cestu viery.“ (Ján Pavol II.: Viedeň 23.VII.1988)

Tieto slová Svätého otca nás nútia zamyslieť sa ako to je a ako by to malo byť najmä, keď my sami musíme v pravde konštatovať, že sa nás zmocňuje určitý pesimizmus a nedôvera v pohľade na svet i na kresťanov dneška. Svätý Otec Ján Pavol nás pozuje nestáť, ale pripravovať cestu Pánovi. Ako? Nuž počuli sme: osobným obrátením, vytváraním spoločenstva s veriacimi a vytváraním atmosféry vzájomnej dôvery. Áno, len obrátení, ľudia čistého srdca môžu nájsť Boha: „Blahoslavení čistého srdca, lebo onividia Boha“ a len obrátení, ľudia zbavení svojho sebecka, môžu vytvoriť spoločenstvo s Kristom a potom i s ďalšími, ktorí takto v Neho uverili: „On musí rásť a ja sa musím umenšovať“ – hovorí Ján a platí to i o nás, ak má rásť naše spoločenstvo, ak máme byť v Kristovi jedno musíme sa kvôli nemu zriekať, umenšovať. A tam kde bude pravda a úprimnosť, tam bude i vzájomná dôvera. Dnes ľudia veria viac hercom ako veriacim. Prečo? Lebo herci vedia nepravdivé skutočnosti podať ako veľmi pravdivé, ako skutočné a isté a veriaci zasa veci skutočné a isté prezentujú ako nepravdivé a divadelné... Úprimnosť a opravdivosť vo vzťahu k Bohu i k ľuďom vedie k dôvere a dôveryhodnosti. A táto dôvera v Boha zasa plodí v srdci človeka svedeckú radosť, ktorá hýbe k nasledovaniu.

V tomto duchu sa nám prihovára i dnešný Svätý Otec Benedikt XVI. Keď bol ešte kardinálom rozprával sa o tomto probléme so spisovateľom Petrom Seewaldom: „Znova a znova badám, že nenútená radosť je stále zriedkavejšia. A rovnako viac a viac sa dnes radosť zaťažuje morálnou a ideologickou hypotékou. Ak sa niekto raduje, tak sa hneď bojí, že sa prevíni proti solidarite s mnohými trpiacimi. Nemôžem sa vlastne radovať, nazdávajú sa mnohí, vo svete, v ktorom panuje toľko biedy, toľko nespravodlivosti. Chápem to. Tu pracuje aj morálne zmýšľanie. Avšak aj napriek tomu tu ide o omyl. Pretože svet sa úbytkom radosti nestáva lepším - a opačne, netešiť sa pre utrpenie, trpiacim nepomôže. Naopak, svet potrebuje ľudí, ktorí objavujú dobro, ktorí sa z neho vedia radovať a ktorí cez túto radosť dostávajú elán a odvahu konať dobro. Radosť teda neodstavuje solidaritu. Ak je správna, ak nie je egoistická, ak vychádza z uskutočňovania dobra, potom sa bude chcieť aj odovzdať a ísť ďalej. Prítom si vždy všimam, že v chudobných štvrtiach, napríklad v Južnej Amerike, nachádzame oveľa viac smejúcich sa, tešiacich sa ľudí ako u nás. Podľa všetkého majú pri všetkej núdzi ešte schopnosť vnímať dobro a tá ich drží, povzbudzuje a dodáva im silu. Preto aj my potrebujeme nájsť tú pravú dôveru, ktorú napokon môže dať iba viera: že svet je v základe dobrý, že je tu Boh a že je dobrý, že žiť je dobré a dobré je byť človekom. Odtiaľ potom príde aj odvaha radovať sa, ktorá je zasa zárukou, že aj iní sa môžu radovať a prijímať radostnú zvesť.

A ešte k dvojitosti našej prítomnosti... To je nové vedomie solidarity, zodpovednosti za ľudstvo ako celok, zodpovednosti za stvorenie. Existujú zjednocovacie hnutia a prejavy aktívnej solidarnosti v krízových ohniskách, úsilie pomáhať, podporovať mier a prekonávať biedu. To je skutočnosť, ktorú ako občan žijúci v týchto desaťročiach musím vidieť a za ktorú musím ďakovať. To je celkom praktický dôkaz, že dobro v človeku nemožno udupať.

Na druhej strane sa však hovorí o veľkom bláznovi a o veľkom spustnutí. Vidíme to všetci. Myslím si, že práve masová spoločnosť a možnosti, ktoré vyplývajú z technického ovládania sveta, vytvárajú aj novú kvalitu zla. To nemožno nevidieť.

Pred nami je veľká úloha zvládnuť dôsledky „zmasovenia“, ktoré človeka zároveň izoluje a ženie do radikálnej samoty, a vytvorí zdravé možnosti spoločenskosti. Tu sa vyžaduje celé naše nasadenie, ktoré však nevystačí iba s technikou a s naším pričinením.

Povedal by som, že tu vidíme dva javy: človek je mravnou bytosťou, ktorá má zodpovednosť za seba i za celé ľudstvo, ale je aj bytosťou, ktorá môže čerpať zásoby iba od Boha, ak sa chce dostať ďalej.“

Čo povedať na záver? To, čo povedali títo veľkí mužovia našej viery, že je tu cesta z nepríjemného „incuba“, zlého sna, v ktorom svet nevie ako ďalej. Je to cesta obrátenia, návratu k Bohu, cesta zjednotenia sa v Kristovi s tými, ktorí idú s nami a je to dôvera v Boha, ktorý nikdy nenechá ľudstvo celkom padnúť a že z neho nikdy nemôže byť nepodarok, a z tejto dôvery v Boha prameniaca i dôvera v človeka a radosť z dobra, ktoré nám Boh neprestal a neprestáva stále dávať.

Mário Orbán



Za uzdravenie v Duchu

Dobrý a milosrdný Bože, ktorý si nás povolal k hlbokkej intímnosti so sebou, aby si nám dal božskú prirodzenosť, prosíme ťa, aby si na nás vylial ducha modlitby a slávy, aby sme mohli vojsť do plného spoločenstva s tebou skrze Ducha Svätého. Zväčši našu vieru o tvojej láske, aby sme mohli plne dôverovať tvojmu slovu a osvojili si každé tvoje prisľúbenie. Zväčši našu nádej, aby sme si boli istí, aj keď sa všetky dvere zatvoria pred našimi problémami, aby nám ešte zostala možnosť, o ktorej sme uvažovali, a to si ty. Ak chceš, môžeš nás uzdraviť, očistiť a premeniť. Závisí to len od tvojej vôle a milosrdenstva, ktoré máš pre nás.

EMILIO TARDIF:
V OHNI LÁSKY DUCHA SVÄTÉHO

Chod' v pokoji!

Na prvý pohľad sa môžeme domnievať, že naše kostoly sú plné pokoja. Nikde na svete sa však nebojuje o pokoj tak intenzívne ako práve tu. Kol'kokrát počas svätej omše vedieme boj so sebou? Pri počúvaní textov Písma a homílie si uvedomujeme, ako nám hriech skrižuje cesty života. Keď vieme prežiť stretnutie s Ježišom, odchádzame z kostola celkom inak - povzbudení, posilnení a pokojní. Vtedy ideme do kostola radi a nemusíme sa do toho nútiť.

Keď Ježiš hovorí k nám pri rôznych príležitostiach „Chod' v pokoji!“, nechce ospravedlňovať náš hriešny život. Avšak i spravodlivý potrebuje milosť, obrátenie a odpustenie. Spravodlivý nie je ten, kto nepotrebuje Božiu milosť, ale ten, kto ju prijal. Nezabúdajme, že Cirkev je Cirkvou hriešnikov. Máme právo súdiť



blížneho? Ježiš si želá, aby sme sa nepohoršovali na hriechoch iných, ale aby sme uznali svoju hriešnosť. Nikto z nás si nemôže sám odpustiť ani jediný hriech. Boh však chce odpustiť každému a všetky hriechy. Ježiš od nás nežiada, aby sme verejne vyznávali svoje hriechy. Chce iba jedno: aby sme mu ich zložili k nohám.

Sv. František Saleský povedal: „Keď vás aj odsúdia ľudia, Ježiš vás odsúdiť nechce.“ A dodal: „Odsúdiť vás môže len ten kto je ďaleko od Ježiša! Ježišov priateľ vás neodsúdi.“

Nezabudnime však, že Ježiš nám nemôže odpustiť hriechy, keď my nechceme. Preto sme svedkami, že naše hriechy nás oberajú o pokoj, o radosť zo života tu na zemi a o istotu večného života. Ježiš nám chce odpustiť aj ten najväčší hriech, ktorý azda skrývame, za ktorý sa hanbíme, pre ktorý veľmi trpíme.

V našich kostoloch sa bojuje o pokoj. A pretože nad mnohými zvíťazila slabosť, cestu do kostola vzdali. Ježiš túži každému z nás povedať ako žene hriešnici, ktorá mu v dome farizeja Šimona, vedomá si svojich hriechov, slzami máčala nohy a utierala ich svojimi vlasmi: „Chod' v pokoji!“ (Lk 7, 50).

LUBOMÍR STANČEK

Prisľúbenia Ježišovo Srdca

(Podľa súkromných zjavení svätej Margite Márii Alacoqueovej)

1. Tým, čo sa budú s dôverou na mňa obracať vo svojich ťažkostiach, dám milosti potrebné ich stavu a povolaniu.
2. Tým, čo ma budú uctievať, budem pomocou v ich prácach a útechou v ich utrpeniach.
3. Rodinám, ktoré ma budú uctievať, dám opravdivý pokoj opravdivú lásku.
4. Požehnám všetky podujatia tých, ktorí si ma uctieujú.
5. Hriešnici nájdu v mojom Srdci milosrdenstvo a zľutovanie.
6. Vlažné srdcia prebudím zo spánku a rozpálím ich plameňom svojej lásky.
7. Tých, čo budú rozširovať úctu k môjmu Srdcu, štedro odmením a budem im na pomoci.
8. Požehnám domy, v ktorých si vyvesia a budú uctievať obraz môjho Srdca.
9. Kňazom, ktorí budú šíriť úctu k môjmu Srdcu, dám milosť pre obrátenie aj zatvrdilejších hriešnikov.
10. Ctiteľia, ktorí budú šíriť úctu k môjmu Srdcu, budú naveky zapísaní do môjho Srdca.
11. Tým, čo na deväť prvých piatkov pristúpia k svätému prijímaniu a budú sa usilovať žiť primerane svojmu stavu, čisto a nábožne, zaručujem svoju milosť v hodine smrti.
12. Svojim ctiteľom budem bezpečným útočiskom v hodine smrti.

Sväté omše v 11. týždni cezročného obdobia

19.VI. utorok

18.00 + Anton Kerák, manž. Laura

20.VI. streda

18.00 + Štefan Flóro a manž. Amália

22.VI. piatok

18.00 + Silvester Stojkovič a manž. Štefánia

23.VI. sobota

18.00 za zdravie a Božiu pomoc (rod. Krasňanská)

Upratovanie kostola č.d. 101- 122

24.VI. 12. nedeľa v cezročnom období

8.00 + František Šíkula, manž, deti a brat Pavol

9.15 + Štefan Kuric a manž. Alžbeta

Liturgický kalendár

18. VI. pondelok	sv. Gregor Barbarigo, biskup
19. VI. utorok	sv. Romuald, opát
20. VI. streda	bl. Margita Ebnerová, panna
21. VI. štvrtok	sv. Alojz Gonzága, rehoľník
22. VI. piatok	sv. Pavlín z Noly, biskup, sv. Tomáš Morus, mučeník
23. VI. sobota	sv. Jozef Cafasso, kňaz

Lámete chlieb, ktorý je liekom nesmrteľnosti, liekom, aby sme nezomreli, ale aby sme žili večne v Ježišovi Kristovi.

Sv. Ignác Antiochijský



LIEK NESMRTELNOSTI

V každodennom živote si človek možno ani neuvedomuje, ako veľmi a v čom všetkom potrebuje Božiu milosť. Neuvedomuje si úplne, čo nám Ježiš ponúka, najmä vo sviatosti Eucharistie. Už od najstarších čias boli kresťania presvedčení, že len v Kristovi je nový život a že len skrze neho môžeme zvíťaziť nad smrťou. Eucharistiu potom vnímali ako pokrm pre pravý život. Presne tak, ako to povedal sám Pán: „Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život“ (Jn 6,52).

Od starších ľudí som niekedy počul múdru vetu: „Kým nejde o život, nejde o nič.“ Z určitého hľadiska však ide o život neustále, a to nie len o život pozemský, ktorý sa smrťou končí, ale o život večný. Lepšie povedané, ide o večný život, ktorý začína už tu. Nedajme sa zmiast' súčasnou mentalitou, ktorá vytláča myšlienky na starnutie a smrť a udržiava nás v márnom úsilí čo najviac si predĺžiť telesnú mladosť, akoby išlo o jediný spôsob, ako si zaistiť šťastie.

Dobre vieme, že sú ľudia, ktorí sú zdraví, majú všetko, na čo si pomyslia, a predsa nie sú šťastní. Iní sú neustále zaneprázdnení alebo sú v centre pozornosti médií, čím si posilňujú ilúziu nesmrteľnosti, ale to ešte neznamená, že sú zapísaní v knihe života.

Z hľadiska večnosti má často najväčšiu hodnotu to, čo je v očiach sveta ničím. Zdrojom života nakoniec nie je ani záujem médií, ani množstvo zážitkov, vecí či možností, ktoré sa pred nami otvárajú, ani kariéra, ani krémy proti vráskam a celulitíde, ale sám Ježiš, ktorý sa nám dáva. Všetko, čo máme, pochádza z jeho rúk. On sám je láska, život a pokoj. Ak nechceme živiť, je potrebné sa sýtiť chlebom života, ktorým je on sám - Ježiš Kristus.

V liturgickej praxi sa často stretávame s použitím sviec. Svoje miesto majú v chrámoch, zapalujeme ich pri slávnostných príležitostiach, ale aj na hrobch svojich drahých. Dá sa povedať, že svieca s biblickou symbolikou svetla po celý čas plnila a aj dnes plní významnú liturgickú funkciu.

JEDEN Z NAJSTARŠÍCH SAKRÁLNYCH SYMBOLOV

Svieca v prvom rade symbolizuje Krista, ktorý sám povedal: „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8, 12). V jednote vosku, knôtu a plameňa sviece možno nájsť i symbol Najsvätejšej Trojice.

V neapolských katakombách sa zachovali maľby z 5. storočia, kde sú zobrazení svätci s horiacimi sviecami v rukách. Podobné motívy možno nájsť i v meste Akvilea a v Afrike. Na mozaikách kresťanských náhrobkov z Thabraky asi z 5. storočia sa už objavujú umelecky vypracované sviečky, ktoré naznačujú nadzemnosť zobrazeného výjavu, keď plameň sviece symbolizuje nebeský Jas. Sv. Cyprián spomína sviece pri pohrebných (Acta proconsulana 5, 6) a sv. Hieronym pri krstných obradoch (Adv. Vigilantium 7). V pokonštantínovskom období nadobudli sviečky ešte silnejší liturgický raz, napríklad podľa cisárskeho dvorného ceremoniálu sa s nimi uvádzali biskupi do chrámu ku katedre. Sv. Ambróz, milánsky arcibiskup, spomína, že novopokrstení na znak spojenia s Kristom dostali sviecu ako symbol Kristovho svetla. Na prelome 4. a 5. storočia existujú správy o slávnostnom osvetľovaní kresťanských chrámov sviecami. Pútnička Etheria vo svojom spise Peresnatio opísala množstvo detailov z bohoslužieb vo Svätej zemi, konkrétne opisuje aj prinášanie sviec na evanjelium a spomína lucernárium v Jeruzaleme pri Božom hrobe. V opise pápežskej omše z obdobia okolo roku 700 sa zachovala správa, že v sprievode za účasti pápeža sa nieslo sedem voskových pochodní (Ordines Romani 1, 46; 2, 82).

Od začiatku 10. storočia sa zachovala zmienka o zvyku žehňania sviečok, dokonca s vlastnými modlitbami požehňania. Rímsko-germánsky pontifikál z rokov 950 - 963 nám uchoval komplexný rítus siedmich modlitieb na požehnanie sviec.

Od 12. storočia sa vyslovene spomínajú oltárne sviečky. Viaceré kláštorné consuetudines (zvyky) opisujú kladenie sviec vedľa oltára. V misáli západofrancúzskeho mesta Rennes zo začiatku 12. storočia sa uvádza vstup novomanželov do chrámu s horiacimi sviecami, ktoré potom obetovali ako svoj dar vo svätej omši. Vo vrcholnom stredoveku badáme všeobecne veľký rozkvet požehňovania sviec. Sviečky sa používali v početných procesiách, napr. na sviatok Obetovania Pána, ktorý sa tiež nazýval Calendaria alebo Luminaria, čoho dôkazom sú historicky pôsobivé zobrazenia týchto sprievodov - napr. katedrála v Chartres z 12. storočia, oltár z Cismaru z roku 1320, kde sviečky nesú sv. Jozef a Panna Mária, a i.

VOTÍVNE DARY

Sviečky sa popri použití v liturgii postupne stávali i votívnymi darmi ako symboly obety Bohu. Obyčajne boli vyrobené z vosku (drahšie) alebo z loja. Existoval zvyk, že družičky nosili dve horiace sviečky ako symbol pripravenosti na základe Matúšovho evanjelia (Mt 25). Svieca ako atribút svätcov sa objavuje v znázorneniach svätých Jozefa, Donáta, Lucie, Blažej, Brentana, Kataríny Sienskej a i. Význam vosku u slovanských národov dokladá správa o tom, ako knieža Igor daroval roku 945 vosk na sviečky byzantskému poslovi a ako o desať rokov neskôr veľkokňažná Olga obdarovala samotného cisára sviečkami.

SÚČASNOSŤ NADVÁZUJE NA TRADÍCIU

Súčasná liturgia využíva použitie sviec pri každej svätej omši (sviecy na oltári, v sprievode na čítanie evanjelia, v obecnom sprievode, prípadne na začiatok svätého prijímania), ďalej v krstnej liturgii, v obrade zasvätenia panien, pri slávnosti prvého svätého prijímania, na Hromnice, v obradoch Veľkonočného trojdnia, vo Veľkonočnom období (paškál), pri eucharistických adoráciách, pri obnovení krstných sľubov, pri svätoblažeskom požehnaní, pri konsekrácii nového kostola ako tzv. apoštolské sviecy, pri znovuprijatí kajúcnikov. Sviečky zapalujeme na hrobch ako symbol Kristovho svetla (Lumen Christi). Svieca môže byť aj večným svetlom na mieste úschovy Eucharistie ako znak Kristovej reálnej prítomnosti.

SOJVE MIESTO MÁ AJ ESTETIKA

Rubriky Rímskeho misála hovoria, že svietniky so sviečkami, ktoré sa vyžadujú pri jednotlivých liturgických úkonoch kvôli úcte i slávnostnosti obradu, treba s prihliadnutím na štruktúru oltára a presbytéria vhodne umiestniť na oltár alebo vedľa neho. Celok má byť vkusne zladený, ale tak, aby veriaci mohli dobre vidieť, čo sa deje na oltári alebo čo sa naň kladie (VSRM č. 269).

Na oltár alebo vedľa neho treba položiť pri každom slávení aspoň dva alebo štyri, ba aj šesť svietnikov s rozžatými sviečkami, predovšetkým pri slávení nedeľnej svätej omše alebo omše zo sviatku. Keď slávi omšu diecézny biskup, vtedy ich má byť sedem. Svietniky a kríž s podobou ukrižovaného Krista možno priniesť k oltáru v sprievode na začiatku omše.

Použitie sviec v súčasnej liturgii a v bežnom živote je mnohoraké, pretože svieca i naďalej existuje ako symbol viery, Krista -svetla prežarujúceho temnotu. Svieca, ktorá svieti a zároveň horí, dáva svetlo, ale z nej i ubúda. Aj kresťan má svojím životom svietiť ako nezapadajúca žiara príkladu a svedectva nenásilného svetla pre svoje okolie.

PETER CABAN

S O C H A V roku 1904 bola vysoko v Andách, na hranici medzi Argentínou a Chile, postavená obrovská socha Ježiša Krista. Táto socha je symbolom vzájomnej dohody medzi oboma krajinami o tom, že kým bude stáť, Argentína a Chile budú žiť v mieri. Krátko nato, ako sochu vztýčili, obyvatelia Chile začali protestovať, že ich krajina bola znevážená - socha bola totiž k Chile obrátená chrbtom. Vo chvíli, keď nespokojnosť vrcholila, situáciu zachránil istý čilsky novinár, ktorý svojím článkom rozvášnený ľud nielen upokojil, ale dokonca pobavil. Medziiným napísal: „Na Argentíncov treba totiž dávať väčší pozor ako na občanov Chile.“

Keď ti na niekom veľmi záleží, dokážeš mu prepáčiť aj veľké veci so slovami „veď je to predsa maličkosť“. Ale keď sa na niekoho hneváš, funguje to presne naopak. Prečo?

Hnev má vždy svoju príčinu, ale málokedy je to dobrá príčina.

Benjamin Franklin

Bl. Peter Mučeník Sanz

15. jún

Čínska provincia Fu-tien bola od 17. storočia misijným územím dominikánov. Jej zem je pokropená krvou domorodých kresťanov i európskych misionárov. Medzi nich patrila aj bl. Peter Mučeník Sanz, ktorého hrdinský život zaznamenal jeden z prvých čínskych kňazov Ondrej Ly.

Jozef Sanz sa narodil 1. septembra 1680 v Ascu v Španielsku. Bol vychovávaný v kresťanskom duchu a ako sedemnásťročný vstúpil k dominikánom a prijal meno Peter Mučeník. Roku 1704 bol vysvätený za kňaza. Prvé štyri roky pôsobil v kláštore v Zaragoze, kde prednášal Sväté písmo. No ako tridsaťdvaročný si podal žiadosť na odchod do misií. Nelákali ho zabehnuté misijné stanice v Latinskej Amerike, jeho túžbou bol Ďaleký východ. So spolubratom Joachimom Royom sa roku 1712 vydal na cestu na Filipíny. Tu krátko pôsobil v Hospici sv. Gabriela v Manile a učil sa po čínsky. Po tom, ako spoznal tamjšiu mentalitu, odcestoval do provincie Fu-tien a usiloval sa obnoviť tretí rád sv. Dominika. Po ôsmich rokoch húževnatej práce okolo seba zhromaždil okolo sedemdesiat laikov angažovaných na poli misijnej činnosti. Páter Sanz si medzi domorodcami vyslúžil obdiv a rešpekt a roku 1716 bol vymenovaný za predstaveného misionárov a zástupcu provinciála. S úradom mu pribudli aj starosti, najmä s oblasťami, ktoré nemali svojho kňaza. Tieto povinnosti sa však čoskoro ukázali zanedbateľné v porovnaní s tým, čo zakrátko postihlo Kristových stúpencov v Číne. Po smrti cisára Kchang-si-ho, ktorý rešpektoval kresťanstvo, vypuklo roku 1723 v provincii Fu-tien prenasledovanie príslušníkov Cirkvi. V týchto pohnutých časoch vymenovali pátra Sanza za pomocného biskupa s právom nástupníctva. Misionár sa bránil prijať zodpovedný úrad, keďže si uvedomoval ťažkosti, ktoré ho sprevádzajú, no na žiadosť pápeža a svojho generálneho predstaveného bol napokon vysvätený. Spoločne s ďalšími misionármi musel odísť do Macaa, aby sa zachránil pred prenasledovateľmi, no už roku 1738 sa vrátil do Fu-tien a pomáhal obnovovať kresťanské spoločenstvá. Zdržoval sa väčšinou v úkryte a tajne vyučoval, hlásal Božie slovo a pomáhal chudobným. Jeho život bol v stálom ohrození, preto vyzýval svojich predstavených na Filipínach, aby sa postarali najmä o výchovu domorodého kňazského dorastu.

Nepriatelia kresťanstva na seba nedali dlho čakať.



Vypátrali miesta pobytu misionárov a roku 1746 zatkli aj otca Sanza spolu s ďalšími štyrmi dominikánmi — Františkom Serranom, Joachimom Royom, Jánom de Alcoberom a Františkom Diazom a ich laickými spolupracovníkmi. Hlavný proces s obvinenými sa začal 22. novembra. Päť mesiacov po pojednávaní najvyšší súdny dvor v Pekingu vyriekol ortiel smrti. Otec Sanz mal byť bezprostredne popravený, ďalší väzni boli odsúdení na smrť udusením o rok neskôr. V dôsledku čínskeho sviatku sa termín popravy pátra Sanza presunul. Zomrel rukou kata 26. mája 1747, jeho spolubratia zahynuli 28. októbra 1748. Kresťania vykúpili pozostatky mučeníkov a odviezli ich na Filipíny, kde sú uchované v Kostole sv. Dominika v Manile. Pápež Lev XIII. vyhlásil 6. januára 1893 Petra Mučeníka Sanza za blahoslaveného.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku